

56. Modersohn Ernő

Megőrző kegyelem

fiataloknak, időseknek

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 56. Modersohn Ernő – Megőrző kegyelem

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Jézus főpapi imájában így szólt az Atyához: *"Én nem vagyok többé e világon, de ők e világon vannak, én pedig hozzád megyek. Szent Atyám tartsd meg őket a te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! Mikor velük voltam a világon, én megtartám őket a te nevedben; akiket nékem adtál, megőriztem és senki el nem vezett közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesüljön... Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól."* (János ev. 17:11,12,15.)

Az Úr Jézus ezekben az igékben arról beszél, hogy a tanítványai a megőrző kegyelemnek milyen sokat köszönhetnek. **Mindent a megőrző kegyelemnek köszönhet-nek.** A megőrző kegyelemnek köszönhetik, hogy tanítványok maradhattak. Egy nem engedte megőrizni magát tanítványai közül s ő lett a veszedelemnek fia.

Jézus főpapi imájában kéri az Atyát, hogy "őrizze meg" tanítványait, ha ő már nem lesz velük. Mi magunk sem vonhatjuk ki magunkat ezeknek az igéknek a mondanivalója alól, figyelniük kell reájuk és meg kell vizsgálnunk, mit is üzennek ezek ma, a mi életünkre vonatkozólag.

1. Az első igazság, amelyet az Ige világosan és nyomatékosan kifejez:

szükséges a megőriztetés.

Ennek a súlyát abból érthetjük meg, ahogyan Jézus egészen világosan megfogalmazza a megőrző munkájának eredményét, amikor így szól: Én "megtartottam", "megőriztem őket". És most, amikor búcsúzik és a főpapi imáját mondja, leteszi az övéit az Atyja kezébe, hogy az Atya őrizze tovább őket. Az igéből világosan látható, hogy ez nem magától értetődő dolog, nem a tanítványok őrizték meg magukat saját erejükkel, hanem Jézus őrizte meg őket, az ő munkája volt ez, az Ő kegyelmének, vezetésének eredménye.

Miért ennyire fontos a megőriztetés? Azért, mert ennek a világnak fejedelme az Sátán. Ameddig ezen a világon vagyunk és ebben az életben járunk addig

- ellenséges területen élünk.

Ennek a súlyát és jelentőségét Istennek sok gyermeke nem tudja és nem is érzi a maga valóságában. Még akkor is, ha már érezte és saját tapasztalatai is vannak, akkor is nagyon hamar újra elfelejtkezhet arról, hogy az ellenség nyilainak záporában a megőrző kegyelem tartotta meg és nem ő őrizte meg saját magát. Az ő része csak a védelem elfogadásának a készsége volt.

Isten gyermekei életében előforduló botlásokat, eleséseket hogyan lehet megmagyarázni? Saját erejükben bízva saját fejük után menve, elfelejtkeztek arról, hogy ellenséges területen

járnak, ahol a Sátán mindent megtesz, hogy diadalmaskodjon. Isten gyermekei elpusztítására szinte "minden bokor és cseje mögött" nyílt ellenség, vagy rejtett ellenséges csapda van. A megőrző kegyelemre minden pillanatban szükségünk van.

Valóban hány asszony lett özvegyé a háborúban és hány anya vesztette el fiát, mert a veszélyt nem vette komolyan, mert az ő szerettük kint a harctéren egy pillanatra meglepetkezett róla, hogy ellenséges, hadműveleti területen van és kihajolt a lövészárokból. S jött a halálos golyó. Merő esztelenség és halálos könnyelműség lenne az is, ha valaki két lövészárókat, két ellenséges sereg között sétára akarna indulni? De nem ilyen könnyelműséget jelent védelem nélkül élni ezen a világon és meglepetkezni arról, hogy aknamezőn járunk, ahol lépten-nyomon szükségünk van a megőrző kegyelemre.

Milyen elszomorító **veszteségi kimuta-tást** állíthatnánk össze ifjúsági munkánkról, szövetségünkben, evangéliumi konferenciáinkon megfordultakról! Szövetségeinknek milyen sok olyan kedves és tevékeny tagja volt, akik a megőrző kegyelem védelme alól kivonták magukat, és elesetek, és a kapott halálos sebek miatt ma sehol sincsenek. Hogy történhet meg ez? Talán nem tértek meg? Bizonyára döntöttek, ezt egyáltalán nem vothatjuk kétségbe. Vagy talán nem voltak határozott, elkötelezett, odaszánt keresztyének? Elesésüket más okozta, és pedig az, hogy elfelejtették: szükségük van megőrző kegyelemre! Az ellenség valami módon megközelítette őket, ejével, vagy ravaszágával, egyszer mint ordító oroszlán, másszor mint alattomos kígyó és végül sikerült - Isten gyermekét - a szép kezdet után elbuktatnia. A pokol újjongott, Jézus ügye pedig kárt szenvedett.

Ismertem egy kedves, hívő ifjút, aki előkelő keresztyén házban szolgált. Volt ott egy hívő leány alkalmazott is. Esténként szívesen ültek a konyhában, beszélgettek, imádkoztak és olvasták a Bibliát. Volt ebben valami kifogásolni való? Bizonyára nem. De azt elfelejtették, hogy szükségük van megőrző kegyelemre. És jött a bukás - s az Úr nevét gyalázat érte.

Ma már ritkák talán az ilyen esetek? Isten azt akarja, hogy azok legyenek. Azt hiszem, majdnem minden gyülekezet vagy ifjúsági szövetség tudna ehhez hasonló, megdöbbentő és megrendítő történeteket elbeszélni ifjú embe-rekről, akik szépen indultak, szép reményekre jogosítottak, aztán ilyen vagy olyan módon elesetek s az Úr ügyének és egész környezetüknek nagy kárt okoztak, botránkoztattak. Lehet, hogy a bukásuk után összetörték, az Úr bocsánatát keresték és az Úr helyreállító kegyelme folytán életük ismét megújult, de a saját életük és az Úr ügye kárt szenvedett és a világ gúnyolódott: "Ilyenek azok, akik az határozott keresztyénség zászlaja alá állnak!"

Mikor még fiatal voltam, úgy életkorra nézve, mint a kegyelemben, azt gondoltam, ha valaki megtért, akkor annak **az életében minden magától megy tovább**. Ma tudom, hogy ez **nagy tévedés volt**. Istennek sok gyermekét láttam már megbotlani és elesni, láttam Isten megáldott szolgálói közül is olyanokat, akik a **hit dolgában hajótörést szenvedtek**. Számomra egyre világosabbá vált, hogy úgy a magam, mint mások számára Isten megőrző kegyelmét kérjem. Ha a megtérés csoda az ember életében, akkor ennél még nagyobb csoda az ember megőrzötése.

Amikor évről-évre összejövünk egy-egy találkozóra, konferenciára és ott a régi testvéreinkkel találkozunk, engem mindig hálára indít, ha látom, hogy testvéreim még mindig ott vannak az Úr követői sorában és én is ott lehetek - a megőrző kegyelem folytán. Nem lehet olyan magától értetődő dolognak tekinteni, hogy még ma is az Úr követői között lehetek.

A megőriztetés kegyelem. Mindannyian megtapasztalhattuk már, hogy az ördög, mikor valami új kezdet előtt állottunk, mennyire megtett mindent arra nézve, hogy eltántorítson, elfordítson bennünket az Úrnak való engedel-mességtől, az Ő követésétől. Be kell ismernem, hogy még most is akármire képes vagyok, mikor pedig már hosszú évtizedeket töltöttem az Úr útján. Sok könny árán tette előttem világossá az Úr a Róma 7:18 igazságát: **"Tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz az én testemben jó."** Az a vágyam, bárcsak mindannyiunk előtt világossá tehetné ezt az igazságot.

Régebben egyáltalán nem értettem meg Pál apostolt, amikor ezt olvastam a filippi levélben: **"Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeiteket."** Vajjon miért? - kérdeztem. Ha egyszer megtértem, miben segítene nekem a félelem, mikor most már úgyis az Úr visz véghez mindent az életemben?! Mikor Péter levelében azt olvastam: **"Félelemmel töltsétek a ti jövővénységeitek idejét"**, nem értettem, és újra azt kérdeztem, hogy miért?

Ma már tudom, hogy erre a félelemre szükség van, mert hadműveleti területen élünk. Azért szeretnék benneteket, kedves olvasóim és kedves hívő testvéreim, meggyőzni, figyelmeztetni nagy komolysággal és nagy szeretettel azt mondani: mindannyiunknak szükségünk van a megőrző kegyelemre, az elkötelezett hűségünk védelmére és **ezt a kegyelmet el kell fogadnunk!**

A múlt visszahúz!

Az ellenség milyen gyakran megkísérli, hogy **ifjainkat Krisztus követésében megzavarja** azzal, hogy régebbi életünkben valakivel fennállott viszonyunkba, kapcsolatukba újra belevigye őket. Valóságos csapdák ezek a számukra. **Szépen indulnak fiatal testvéreink,** és azt várjuk, - látva az Úrtól nyert kegyelmi ajándékaikat, - hogy az Úr munkájának valamikor támaszai és oszlopai lesznek. Egyszerre - mintha csak dér szállna le a tavaszi éjszakában - azt kell látnunk, hogy **a virágok mind elfagytak és lehullottak.**

Addig, míg a jegyesség és a házasság ideje nem érkezett el, jól ment minden. Talán ott kezdődött ez a kapcsolat a szövetségben, vagy az énekkarban. Hazakisérte az ifjú a leányt és elkezdődött a maga kísértéseivel a lassan partalanná váló kapcsolat.

Vannak, akik azt képzelik, fennállhat szoros barátság fiatal emberek és fiatal leányok között. Én nem hiszek abban, hogy ilyen barátság - csak mint barátság - tartósan fennállhatna. Óvok mindenkit attól, hogy megkíséreljen ilyen barátságot kötni. És ha olyan szerelmi viszony kezdődik, amelyből hosszú ideig nem lesz házasság, akkor **nagy a veszélye** annak, hogy ez a kapcsolat nem fog tisztán megmaradni, pedig lehet, hogy mindketten a tisztaság után vágynak és mégis folttal a lelkiismeretükön fognak belépni a házasesetbe és ennek további kisugárzó hatása is van a családi életben.

Egy nagy mappám van tele levelekkel, melyekben ilyen szomorú eseteket beszélnek el nekem szövetségeseim. Szerelemmel kezdődött a dolog és szomorúsággal végződött! Sírnunk kell, amikor ilyen leveleket lapozgatunk. Hatalma van az ellenségnek. Ezért van **szükségünk a megőrző kegyelemre, és ezt a kegyelmet kérni kell és el kell fogadni.**

Lehetnek olyanok, akik most azt gondolják magukban, hogy ez a veszély nem áll fenn a lelkigondozás területén. Sőt - "Nekem nincs szükségem arra, hogy erre figyelmeztessenek! Én olyan biztosan állok a magam belső életében, hogy rám nézve az eset teljesen ki van zárva, én nem vagyok ilyen veszélynek kitéve. Ellenkezőleg: szeretnék másokon segíteni, másokat

gondozni." Nagyon szép! De újra azt kell mondanom: nem ifjú emberre váró feladat fiatal leányok mellett a lelkigondozó munkát végezni, - de fordítva is áll az igazság. Lélekben kezdődik és rendszerint testben végződik. **A Sátán nincs tekintettel arra, hogy lélekben kezdődött.** Ezért azt mondom: abba kell hagyni az ilyen lelkigondozást, és rábízni az arra alkalmas, felkészült lelki vezetőre, különben jól kacaghat majd az ellenség, ha egy ilyen "lelkigondozó" - akár férfi, akár nő - elbukott!

Bizonyságtétel a családban

A család az a kör, melyben Jézus hegyi beszéde szerint nekünk elsősorban világítani kell. **Engedjétek a ti világosságotokat világotatni házatokban!** Ez a legbelső kör, amelyben nekünk, mint a *határozott keresztyénség* vallóinak meg kell állanunk és bizonyságot tennünk! Nem a gyülekezetben, nem a szövetség-ben, hanem a házban, ez az első. Mit használnak a szép imák és bizonyságtételek a szövetséges órákon, ha hiányzik az otthoni bizonyságtétel?

Egyszer a következő esetet éltem át: Ünnepnep volt. Egy családhoz voltam reggelire hivatalos. A reggeli után szünet következett. Ezt az időt a család egyik leány tagja azzal töltötte el, hogy leült zongorázni és egyik éneket a másik után énekelte, mialatt édesanyját egyedül hagyta a konyhában a teendői között. Gondolkoztam, melyik féllal tartsak? Hamar határoztam: Kimentem a konyhába segíteni az édesanyjának. Természetesen segítségemet nem tudta szó nélkül elfogadni. A leány meghallotta ezt a szobában. Kijött és segíteni akart. De én azt mondtam neki: "Énekeljen csak tovább! Azalatt majd én itt végzem a munkáját!" Zavartan nevetett, pedig talán nem azt kellett volna tennie.

Mit vihetek a szövetségi vagy az imaórára, ha a gyümölcstelenségem, vagy a gyakorlati bizonyságtételem, ellentmondanak szavaimnak, kérdőjeleket támasztanak. Nem hiszek az elkötelezett keresztyénség valóságában ott, ahol otthon hiányzik a bizonyságtétel. Ennek a szülőnek bizonyára nem volt szokatlan a leánya viselkedése, de szavai alapján kegyes beszédű leány volt, de akiben még nem termett meg a szolgálatkészség gyümölcse!

Hát az **üzleti életben** vajon hogyan áll a dolog? Gondoljunk talán mindenekelőtt arra az esetre, ha egy kolléga valamely igaztalan dolgot cselekszik: "Ez már mégis csak hallatlan!" - hallhatjuk ilyenkor. De ennél az elmarasztaló megjegyzésnél a világban egyebet nem. Megszokták már, - s ezzel el van intézve? Mennyit fárad az ellenség, hogy Isten gyermekeit is elbukassa! Kisértésnek mindenütt ki vagyunk téve, mert **a világ a Sátán karjaiban van**, a gonoszságban vesztegel. Azért van szükségem megőrző kegyelemre, hogy mindezeket keresz-tülsegítsen bennünket.

Ne gondolja senki azt, hogy van a **megszenteltetésnek** - vagy ahogyan mi szoktuk mondani - **a megszentelődésnek és a szentség-nek** olyan állapota, ahol már nincs többé szükség a megőrző kegyelemre!

Egy alkalommal Svájcban összejövetelt tartottam s a megőrző kegyelemről beszéltem. Az összejövetel után valaki ezt a megjegyzést tette: "Aki így beszél, annak vagy egyáltalán nincs, vagy csak kevés hite van." Nem sokkal ezután megtudtam, hogy annak a testvérnek, aki ezt a megjegyzést tette, sajnos egyik vezetője erkölcsileg elbukott és ez kisugárzott. Szeretném újra hangsúlyozni, hogy igen nagy szükségünk van a megőrző kegyelemre!

Igen, de ha olyan nehéz megőrzöttnek lenni, ha az ellenség olyan erős és a korszellem ravasz alakításával mindent elkövet, hogy bennünket elbuktasson, vajon ki tud akkor megállni?

2. De van lehetőség van a megőriztetésre. *"Isten hatalma őriz hit által az idvességre"*-mondja az Ige.

Az Úr a főpapi imájában azt mondja tanítványairól: *"Akiiket nékem adtál, megőriztem"*; a jövőre nézve pedig azt kéri az Atyjától: *"Ne vedd ki őket a világból, hanem őrizd meg őket a gonosztól."*

Lehetséges a megőriztetésünk, mert valakire rábízattunk, aki az Atyánkká lett. Ha erős is az ellenség, **a kegyelem még erősebb**. Hála legyen érte Istennek! Ezért lehetséges megőrzöttnek maradnunk, még annak dacára is, hogy abban a világban kell élnünk, melynek fejedelme a Sátán és amelyik hadműveleti területet jelent a számunkra.

Hogyan őrzi meg az Úr a maga gyermekeit?

1. Igéje által.

A 14. versben azt mondja az Úr: *"A te igédet nekik adtam"*. **Isten igéjében csodálatos megőrző erő van.** Aki hűségesen foglalkozik Isten igéjével, aki azt szorgalmasan hallgatja és olvassa, abban testté és vérré változik az Ige, **ellenálló erővé a bűnnel szemben**, mert minden megvan benne amire szükségünk van: **eligazítás, bátorítás, figyelmeztetés.** A szőlőtő és a szőlővessző csodálatos példázatában így szól az Úr: *"Ha énbennem maradtok és én beszédeim bennetek maradnak."* Mit jelent ez: "az én beszédeim bennetek maradnak?" Azt, hogy az Igét nemcsak olvasnunk kell, hanem - ha szabad ezt a hasonlatot használnom - "ennünk kell", hogy életünk tápláló forrásává váljék. Sőt nemcsak ennünk, hanem, mint ahogy a tehén újra felkérődzi az eledelt, míg csak alaposan fel nem dolgozta, úgy nekünk is **addig kell az Igét a lelkünkben forgatnunk**, míg csak sajátunkká nem vált. Ha a napi Igét gépiesen csak elolvassuk - megnyugtatva magunkat, hogy olvastunk ma is igét - ez nem történik meg. Az Igét tanulmányozva kell magunkévá tennünk úgy, hogy az bennünk maradjon. Ez azt jelenti, hogy bibliai gondolkozás-, beszéd- és cselekvésmódot sajátítsunk el. Ezt jelenti az Ige evése, az Ige bennünk maradása.

Ha megkérdezzük valamelyik keresztyén testvérünket, akinek életében bukás fordult elő, hogyan történt az eset, akkor rendszerint azt a feleletet kapjuk, hogy **elbukásának előzményei voltak.** Legtöbbször lassan, fokozatosan történt a dolog. Nem volt hű az Ige olvasásában.

Ha nem élünk az Igével, akkor **nem vehetjük magunkba azt az erőt**, amelyre lelkünknek újra meg újra szüksége van. Mivel nem szakítunk elég időt rá, és nem tartjuk Isten Igéjét erőforrásnak, azért nem vagyunk képesek szembeszállni a bűnnel.

Szövetséges tagfelvétel volt egy vidéki városban. Az a testvér, aki odautazott, hogy a tagfelvételi órát vezesse, azt kérdezte az első felvételre váró testvértől: "Elolvasta már a mai napra kijelölt bibliai részt?" "Még nem" - volt a válasz. "Mikor olvasott utoljára Bibliát?" "Múlt szerdán, - hangzott a felelet. "Hát maga?" - fordult a másodikhoz. "Múlt héten" - felelt a másik is. Erre így szólt a testvér, aki az órát vezette: "Ma nem lesz tagfelvétel!" És vajon nem volt igaza? Mit ér a szép fogadástételünk, ha nem tartjuk meg? Ha az Igét nem olvassuk, nem vesszük magunkba, ha nem tápláljuk lelkünket az élet kenyerével, **akkor ugyan honnét vegyünk erőt a bűnnel szembeni ellenállásra?** Sok szomorú kisiklás nem következne be, ha jobban benne élnénk az Igében!

- Felemás iga!

Meg van írva például: ne legyünk hitetlenekkel **felemás igában**. Ez az Igének egyik nagyon világos és figyelmeztetően fontos kijelentése. Ebben az is benne foglaltatik, hogy ha megtérünk, ha Krisztust életünk urának valljuk, követését komolyan vállaljuk, nem léphetünk házasságra Istennel nem törődő, hitetlen emberrel. Mert ugyan **hol van két ember szorosabb igában összefogva, mint éppen a házasságban?** De milyen sokan vannak, akik az Igének ezen a helyén könnyen túteszik magukat és azt mondják: "Az én esetemben, az Úr különös kivételt tesz!" "és rajtam keresztül majd meg fog ő is térti bizonyára." Senki se bizakodjék el! Ha nekem valaki azt mondja: "*Az Úr előttem egész világosan kijelentette, hogy nekem ezt meg ezt a leányt határozottan feleségül kell vennem*", akkor én erre ezt felelem: **ne képzeld esztelenséget!** Annak a kijelentésnek, amelyet az Úr a maga Lelke által ad nekünk, egybehangzónak kell lennie az Ige kijelentésével, különben csak képzelődés a dolog! Sok szerencsétlen hívő és hitetlen között kötött felemás házasság nem jönne létre a következményeivel együtt, ha az Ige nagyon világos útmutatását figyelembe vennék és döntés meghozatalánál támaszkodnának az Igére.

Világ normái

Mikor pedig a mai esztelen, szinte kényszerítő erejű divatra gondolok, erre nézve ezt olvasom a Bibliában: "**Ne szabjátok magatokat e világhoz!**" Aki ismeri és olvassa a Bibliáját, az tisztában van azzal, milyen a helyes állásfoglalás a világban uralkodó szégyenletes és erkölcstelen divattal kapcsolatosan. Az tudja, hogy a Biblia világosan megmondja, hogy mi illik és mi nem egy hívő leányhoz vagy asszonyhoz, vagy a hívő férfi magatartásához. **A Biblia ítéletei a mai, modern közfelfogás normái felett vannak.** Aki tudja mi van megírva, az nem szabja magát a világhoz.

Az Ige erős kapaszkodó

Ha élünk Isten Igéjével, akkor az **erőt ad nekünk az ellenállásra a korszellemmel és a világ szellemével szemben is**, azzal a szellemmel szemben, amely ma a világban folytatja a maga lealacsonyító és mindent leromboló üzelmeit.

2. Imádság által.

Az Úr az Igéjével megőrizhet bennünket és a megőriztetésünk része nemcsak az Igére adott válaszunk és könyörgésünk, hanem a mi imádkozásunk, hanem a mi imádságunkat megelőzi az Úr Jézus könyörgése értünk. Az Úr egy alkalommal így szólt Péterhez: "**Simon, én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.**" Mi lett volna Péterből, ha az Úr nem imádkozik érte! Talán kétségbeesett volna és követte volna Júdást a romlásba. De az Úr megőrizte imádságával. De biztató számunkra az is, amit a zsidókhöz írt levélben olvastunk: "**Ő mindenképpen idvezítheti is azokat, akik az Ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezték érettünk.**" (Zsid.7:25) Itt, az ideigvalóságban sohasem fogjuk teljesen megérteni és átlátni mindazt -, de majd ott, az örökkévalóságban világossá lesz előttünk -, amit a mi Urunk értünk való könyörgésének köszönhattunk.

Mint ahogy az ótestamentumi időben a főpap kebelén hordta a hósenen Izráel 12 törzsének nevét, hogy bevigye őket a szentélybe, úgy hordja a főpap Jézus is a mi nevünket kebelén, hogy értünk közbenjárjon az Atyánál.

3. Testvéri közösség

A harmadik erőforrás, amely által az Úr meg tud és meg akar őrizni bennünket, a testvéri közösség, Isten gyermekeinek közössége és imája. Ha valaki döntés előtti bizonytalanságában van, az igei vezettetése kontroljaként a közösség segítségét kérheti és a közösség mellette van és tanácsolja, hordozza imájában.

Vajon elbukhatott volna-e Péter azon a szomorú éjszakán, ha János és Jakab mellette lettek volna? Bizonyára nem. Két ilyen testvér pusztá jelenléte elég lett volna rá, hogy megőrizze a szomorú bukástól? Jelenlétük megerősítette volna őt és előttük bizonyosan másképpen történt volna minden és így szólt volna: "Igen, az az én Megváltóm és Mesterem" - ahelyett, hogy átkozódva és esküdözve így szóljon: - **"Nem ismerem azt az embert!"** Különös megőrző erő van a közösségben! Nem is tudjuk ezt addig igazán megérteni, amíg meg nem tapasztaljuk egy-egy konkrét esetben, hogy a szövetségben, vagy a közösségben, milyen nagy segítséget adott nekünk az Úr. Legyünk hálásak a hívő környezetért. Amikor valaki kikerül a szövetségből és olyan helyre jut, ahol egyedül kell lennie, akkor tapasztalja igazán, mit is jelent számára a közösség. Mennyire éhezünk ilyenkor utána s azt gondoljuk magunkban: ha még egyszer visszakerülök a közösségbe, mennyire meg fogom becsülni!

Ha a közösségnek, a szövetségnek vannak olyan vidéki tagjai, akik egyedül élnek, hívő testvérektől távol, akkor **vegyétek őket körül imáitokkal és leveleitekkel**, hogy ott, a magányban is érezhessék a közösség melegét. Mennyire fontos az, hogy egyedülálló testvéreinkért közbenjárjunk Istennél, nehogy ők is odajussanak, ahova Illés jutott, mikor így szólt: **"Csak én maradtam egyedül, most azért, - Ó, Uram, - vedd el az én lelkemet!"** Tudniok kell, hogy vannak a távolban olyanok, akik imádkoznak értük.

4. Az Atya gondviselő, megőrző kegyelme

A megőrzésnek ebben a nagy és fontos munkájában még egy szövetségestársához fordul Jézus. **Ő kérte az Atyát**, hogy őrizze meg az övéit a gonosztól. Ha a Megváltó így közben jár értünk és ha az Atya ennyire kész értünk cselekedni, és az általa adott segítséget elfogadjuk, akkor nem kell félnünk, még ha minden sötétség ellenünk támadna is. Ha Jézus azt mondta: **"Az én juhaim hallják az én szómat és én ismerem őket, és örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragdhatja őket az én kezemből; én és az Atya egy vagyunk, és senki ki nem ragadhatja őket az én Atyám kezéből"** - és ha Jézus nékem az ő kezéről és az Atya kezéről beszél, akkor én biztonságban tudom magamat úgy az ideigvalóságban, mint az örökkévalóságban.

Gondoljunk vissza arra az időre, mikor még mint gyermekek az iskolába jártunk. Gyakran előfordult, hogy valami olyan tárgy volt a birtokunkban, amit más értékesnek tartott, talán valami radírgumi, vagy hasonló. Egyszer csak jött valaki és megpróbálta kincsünket elragadni. Most azán attól függött minden, melyikünk az erősebb, az-e, aki az öklét jó erősen össze tudta szorítani, vagy pedig az-e, aki ki akarta azt feszíteni. Ha itt a Megváltó azt mondja: "Senki sem ragadhatja ki őket az én Atyám kezéből," - akkor tudhatjuk, hogy el vagyunk rejtve Ő nála, elrejtve most és az örökkévalóságban egyaránt. Akkor örömmel énekelhetjük mi is:

Két erős kéz hordoz, emel,

Mindörökre megragadta

S nem bocsátja lelkem el,

Életét ki értem adta.

Tartva tart az irgalom,

Benne bízva bízhatom.

Ezért mondja **lehetségesnek** azt, hogy folyamatosan megőriztessünk.

Megőriztetésünk biztos ?

De vajon miért nem mondom Jézus erős, hűséges kezére tekintve azt: a mi megőriztetésünk **biztos**! Nem kellene-e mégis csak ezek után a szavak után: "Senki sem ragadhatja ki őket az én Atyám kezéből" - azt mondani: megőriztetésünk biztos! És mégsem mondhatom ezt! Miért? Mert ebben a részben még a veszedelem fiáról is szó van. A Megváltó ezt mondja: **"Akiket nékem adtál, megőriztem és senki sem veszett el közülük."** Aztán elhallgatott és szünet állt be. Úgy tetszik mintha hallanám, amint könnyektől fojtott hangon folytatta: **"Csak a veszedelem fia."**

Milyen fájdalom volt az Úr számára egyet elveszíteni az övéi közül! Hogy történt ez? Talán nem akarta az Úr őt is megőrizni, mint a többieket? Vagy talán nem imádkozott érte úgy, mint a többiekért? Jézus bizonyára érte is megtette mindazt, amit megtett többi tanítványaiért, de - és itt volt a különbség - Júdás **nem engedte magát megőrizni, tudatosan ellene döntött.**

Az Úr Jézus **nem korlátozza, nem nyomja el az egyéniségeket.** Megbecsül bennünket és úgy értékeli, mint szabad, önálló személyiségeket.

"Szerette az övéit" - írja János apostol - **"szerette őket mindvégig"**; Júdás is ott volt az övéi között. Az Úr jól különbséget tudott tenni tanítványai szellemi képességeit illetően.

De nem vette mindnyájukat maga mellé, mikor bement Jairus házába. Nem vitte fel mindnyájukat a megdicsőülés hegyére, vagy a Getsemánéba. **A szeretet dolgában nem tett különbséget közöttük.** Júdást sem szerette kevésbé, mint a többi tanítványait. Nem mellőzte, hanem ugyanazzal a szeretettel szerette, mialatt tudta, hogy Júdás mit fog cselekedni. A legutolsó éjszakán is újabb bizonyosságát adta szeretetének, mikor a bemártott falatot egyenesen neki nyújtotta. Mintha csak azt akarta volna ezzel mondani: "Látod, én szeretlek téged." Három évig evett Júdás Jézus asztaláról, ette Jézus kenyerét és mégis ellene döntött.

Talán kifogásolhatjuk Jézus tetteit és azt mondhatjuk, hiszen talán éppen maga Jézus volt az oka Júdás bukásának, mert éppen őrá bízta az erszényt? Éppenséggel nem! Jézus tudta, mit tesz, mikor Júdásra bízta a pénz kezelését. Ha valamelyik szövetségünknek, vagy egy világi társulatnak lett volna a pénztárosa, akkor jogos lehetne a gáncs, de így nem. Mert vajon miből élt Jézus tanítványainak kis serege? Nem folytak be nagy adományok a pénztárukba élelmezésük fedezésére; mindennapi kenyerük megkapása mindig Istennek csodája volt számukra. Ha Júdás valahol meg tudott volna szabadulni a maga pénzhez való ragaszkodásától, erre legjobban, mint a tanítványok pénztárosának lett volna alkalma. Ott meg kellett volna látnia, milyen értéktelen a pénz! Isten gondoskodhat róluk pénz nélkül is! Ezért állította Jézus őt erre a helyre. De Júdás nem fogadta el a segítséget, nem engedte, hogy Jézus segítsen rajta. Hányszor emelte fel Jézus intőleg az újját: **"Őrizkedjete a fősvényesgtől!"** **"Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak a menyországba bejutni."** De mint ahogy a patakából kijövő liba lerázza magáról a vizet, úgy rázta le magáról Júdás is az Úr Jézus intő szavait. Ő, ha odament volna akkor Jézushoz és azt mondta volna: "Mester, segíts

rajtam!" Ha szabaddá akart volna lenni, szabaddá lett volna! Mikor Jézus ott ült az Olajfák hegyén és szomorúan így szólt: **"Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, mint a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnyai alá, de te nem akartad!"**, akkor Júdásról is elmondhatta volna szomorúan hányszor fordultam hozzád nagy szeretettel és nagy komolysággal, de te nem akartad!

Ha akarjuk, hogy megőrizzen bennünket az Úr keze, meg fogunk őriztetni! Noha azt is tudjuk és nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten az, aki munkálja kegyelméből mind az akarást, mind a véghezvitelt, mienk csak az engedelmesség.

Ha arról teszünk bizonyosságot, hogy ma sokkal nagyobb szükségünk van a megőriztetésre, mint valaha, akkor azt is tapasztalhatjuk, milyen boldogságot jelent megőriztetni. De a megőriztetésnek van egy előfeltétele, és pedig az, hogy elismerjük a Róma 7:18 világosságában: **"Tudom, hogy nem lakik bennem, azaz az én testemben jó"**, és elismerjük ennek a versnek világosságában:

Dehogy vagyok jó! Sőt rosszabb a rossznál,

S mégis választottid közé soroltál.

Csak irgalom, miben részem van ingyen,

Minden, de minden.

Tegyük fel, hogy te ezt az éneket elénekelnéd: "Dehogy vagyok jó! Sőt rosszabb a rossznál!" - s közben odalépnél a nyitott ablakhoz, amely alatt én éppen akkor haladnék el valakivel s ezt mondanám rólad az illetőnek: "Ez a testvér igazán gonosz ember!" Vajon milyen gondolat támadna szívedben? Azt gondolnád ugye: mégis csak hallatlan énrólam illet mondani! Lásd milyen óriási különbség van az elmélet és a gyakorlat között. Szívünk tesz-e bizonyosságot arról, hogy nyomorult gonosztevők vagyunk, vagy csak szánk énekel róla? Isten könnyek között tanított meg engem erre az ének versre. És én azt kívánom, bárcsak mindany-nyunkat megtaníthatna rá!

Ez vezet el bennünket **a megőrző kegyelem elfogadásához és tapasztalásához**. Igen, ha a magunk nyomorúságának tudata él bennünk, akkor szorosan belekapaszkodhatunk Urunk kezébe, mert tudjuk, hogy nélküle egy lépést sem vagyunk képesek tenni előre, az Ő kegyelme nélkül nem juthatunk el a célhoz.

Egy szövetséges testvérünknek figyelem-reméltó álma volt. Az álmodta, hogy meghalt. Egy angyal állt előtte, kezében az élet könyvvével és elkezdte benne keresni az angyal az ő nevét. De nem találta. A lélek megdöbrent: de ragaszkodott hozzá, hogy nevének benn kell lennie az élet könyvében. Az angyal erre mégegyszer átnézte a neveket és végre így szólt: "Igen, itt van; de egészen elmosódott, annyira, hogy alig lehet már elolvasni!" Erre felébredt az az ember és hálát adott Istennek, hogy tart még számára a kegyelem ideje, hogy mindent előlről kezdhesse, föloldva minden megkötöttségtől.

Mit ér, ha nagy eredményeket érünk is el, ha az Ő nevében csodákat is cselekedtünk, ha nevünk nincs felírva a mennyben, ha nincs beírva kitörölhetetlen tintával az élet könyvébe? Ha ott egy név kitöröltetik, ez azért történik, mert nem számoltunk a magunkban bízás

következ-ményeivel, és nem kapaszkodtunk bele abba a kegyelembe, amely képes bennünket megőrizni minden gonosztól.

Azt kívánom nektek, azt kívánom magamnak is, hogy azt a harcot, amelyet az ellenség hatalmával és ravaszságával szemben meg kell harcolnunk, mennyei Atyánk szemei előtt úgy harcolhassuk meg, hogy majd egykor a dicsőségben ezeket a szavakat hallhassuk ajkáról: ***"Jól vagy, jó és hű szolgám, kevesern voltál hű: sokra bízlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe!"***

"Aki győz, az fehér ruhába öltözik, és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből".
Jelenések könyve 3:5.

Modersohn Ernő: Megőrző kegyelem c. irásának felhasználásával.